

¹⁵Én tehát, miután hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről és a bennetek minden szent iránt megnyilvánuló szeretetről, ¹⁶szüntelenül hálát adok értetek, amikor megemlékezem rólatok imádságaiban; ¹⁷és kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt; ¹⁸és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, ¹⁹és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével ²⁰munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben, ²¹feljebb minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt minden névnel is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is. ²²„Az ő lábai alá vetett mindent”, és őt tette mindenek felett való fővé az egyházban, ²³amely az ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben.

Kedves Testvéreim!

A tv műsorkínálatát böngészve egy csatornára találtam. A neve: „téli hangulat”. Semmi másból nem áll a műsor, mint egész nap egy kandallót mutat, amiben folyamatosan ugyanolyan intenzitással lobog a láng. A nap 24 órájában ugyanúgy.

Eszembe juttatta ez az álkandalló a téli reggeleket, amikor nagymamámmal kimentünk a hidegbe fát hasogatni, amit behordtunk, majd a cserépkályhába tettünk. Majd jött a begyújtás, sokszor nem könnyű fázisa, ami után arra is kellett figyelni, hogy jól égjen a fa, és ha azt is akartuk, hogy tartós legyen a meleg, akkor néha érdemes volt az izzó hasábokra rádobni még egy-egy adagot, ami lángra kapott, átvette az izzást, és meleget adott. Égett, néha hatalmas lánggal, máskor éppen csak lobogott, vagy már azt sem, parázslott csak, de ha újabb adagot dobtunk rá, és jó volt a kémény szellőzése is, akkor ismét belobbant.

Hitünk nem egy álkandalló, ami a nap 24 órájában, az év 365 napján ugyanolyan intenzitással ég. Néha raknunk kell a tűzre, és várni a szelet, hogy begyújtsa.

Sokan azt gondolják, hogy akkor jó az Istennel való kapcsolatuk, ha folyamatosan 100%-on égnek. Ha mindig tökéletesek a cselekedeteik. De mivel ez lehetetlen, ezért akkor, amikor nem működik Istenre mutogatnak: miért követelsz olyat, amit nem tudunk teljesíteni...

Mások eleve azt mondják, hogy ez lehetetlen. Lehetetlen megfelelni Istennek, inkább meg se próbáljuk, hagyjuk az egészet, ne törődjünk vele.

Ismét mások, arról számolnak be, hogy elég az izzás is, hiszen a szalonna is a parázson sül, sőt a parázs adja a legjobb meleget. Nem kell égni, mert az felemészt minket. A hit az magánügy, én magamba szépen el izzogatok, megvan az Istennel való kapcsolatom, és sokszor még hasznos is vagyok.

Pál apostol, amikor az Efezusiaknak ír, akkor egy olyan közösséget céloz meg, akiket jól ismert, akik közül sokakat elvezetett a hitre, a Jézus Krisztus ismeretére. Jól látszik a személyesség az első fejezetből, alapigénk első részéből is. ¹⁵Én tehát, miután hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről és a bennetek minden szent iránt megnyilvánuló szeretetről... Pál már a római fogságából ír, amikor hosszú évek teltek el efezusi tartózkodása után. Sok év telt el, és a sok év alatt a tűz egy kicsit alább hagyott, de nem aludt ki. Hallott az Úr Jézusba vetett hitükről, hogy megmaradtak ebben a hitben, hogy van hit, hogy van parázs.

Mint egy apa, aki levelet ír régen látott gyermekének, és örömét fejezi ki, hogy megmaradt azon az úton, amelyen őt elindította. A továbbiakban ez az apa elmondja fiának, hogy továbbra is támogatja az ezen az úton való haladását, sőt, azt szeretné, ha még inkább előre tudna haladni. ¹⁶szüntelenül hálát adok értetek, amikor megemlékezem rólatok imádságaiban; ¹⁷és kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt...

Ezen a részen érünk el a tűz felizzítására... Pál a kinyilatkoztatás Lelkét kéri a gyülekezet számára. A Lelket, vagy ahogy az Ósz. fogalmaz „Isten szelét”, ami lángra lobbantja a tüzet.

Kedves Testvéreim, budafoki gyülekezet!

Isten ma szeretne újra bemutatkozni neked! El szeretné mondani, hogy milyen Isten is ő valójában. Fel szeretné szítani benned a parazsat, hogy lángra kapjon az életed, hogy hited lángját gyújtsa meg.

Ebben az első kérdés, hogy milyen az Istennel való kapcsolatod, milyen az istenképed?

Utazzunk egy kicsit: Efezus Kr.u. 60. A kereskedőktől hemzsegő kikötőváros sok látogatót vonz. Ide futnak be a keletről és Délről érkező kereskedelmi utak, ami rendkívüli gazdagságot okoz a Római Birodalom 5. legnagyobb városának. Az óriási kikötő hirdeti a Birodalom és a császár nagyságát, akárcsak a nagy létszámú hadsereg, akik innen indulnak keleti állomáshelyeik felé. A város nevezetessége, és leglátogatottabb helye az ókori világ hét csodája közé tartozó Artemisz szentély a maga impozáns méreteivel ámulatba ejt mindenkit: 105 méter hosszú, 51 méter széles épület, melynek tetőszerkezetét 127 db 18 méter magas márványoszlop tartotta. Ilyen hatalmas istene van Efezusnak, aki előtt tízezrek hódolnak.

A maroknyi keresztyén közösség az istállóban született Jézuskájával simán elbújhat Artemisz, de akár a többi római istenség, de még talán a császár mögött is. Hiába tudják és tapasztalják napról napra, hogy jó az Isten közelsége, hogy jó Krisztushoz tartozni, az ő hitük és életük, csak egy porszem a nagy gépezetben. Az ő Istenük, Krisztusuk csupán egy az Istenek sorában, és nem is a legnagyobb.

És mit ír Pál?

Isten adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt; ¹⁸és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, ¹⁹és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével ²⁰munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbára ültette a mennyekben, ²¹feljebb minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt minden névnel is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is. ²²„Az ő lábai alá vetett mindent”.

Pál Istenről ír, arról az Istenről, aki az egyetlen, a leghatalmasabb, és aki Jézusban megmutatta magát, láthatóvá vált az ő hatalma és Istensége.

Gondoljunk csak az oltár előtt elhangzott igeszakaszra, a tenger lecsendesítésének történetére, amikor a tanítványok ezt kérdezik egymástól: „*Ki ez, hogy a szelek is, a tenger is engedelmeskednek neki?*” Ki ez? Ki a te Isted? A kis Jézuska aki a jászolban fekszik, vagy az Úr Jézus, aki szeretne belépni az életedbe, szeretné, ha megismernéd a hatalmát, az ő erejét, szeretné, ha tudnád bár ő a világ ura mégis eljött érted, hogy helyetted szenvedje el a bűnök büntetését. Ő felette áll mindennek. Mindennek! Kisebb nagyobb problémákkal küzdünk, és persze mindenki a maga gondját érzi a legnagyobbaknak, és igen sokszor tényleg, ha emberileg nézzük a dolgokat, akkor egyszerűen nincs megoldás. Gyakran nem értjük, hogy miért történnek dolgok, hogy miért engedi Isten. Talán gyenge ő?

Pál arról beszél, hogy hatalmas az Isten. És bár egy kicsit hosszú körmondatban fogalmazza ezt meg, és nekünk neki kell futni egyszer-kétszer, hogy értsük mit mond, de azért azt tudnunk kell egyrészt, hogy akiknek fogalmaz nagyon is jól értették ezeket a körmondatokat, másrészt tudták azt, hogy mi van mögötte. Mert Pál elmondta, a saját életének példáján keresztül, amit mi is jól ismerünk, hogy Isten, hogyan változtatta meg az életét. És látták azt is, hogy, hogyan szenved Pál üldözést. Efezusból úgy kellett kimenekíteni őt, mert az Artemisz-szobrocskákat készítő ötvösök az életére törtek. Pál mégis arról beszél, hogy Isten hatalmas, ő az Úr! Nincs más! *Mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön...*

Isten szeretné megmutatni ezt a hatalmát. Ehhez először is fát kell tennünk a tűzre. Ez a keresztyén élet gyakorlatában az jelenti, hogy foglalkozom vele. Hogy azt a fát, az az ígét amit ő adott, nem vetem meg, nem dobom a szemébe, hanem olvasom, hallgatom, figyelem. Azt írja Pál: *Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt;* Isten megismerhető, mert megismerhetővé tette magát Krisztusban. Ezért érdemes Jézusra nézni, aki azt mondja: aki lát engem, látja az Atyát. És ha Jézusra nézünk akkor azt látjuk, hogy hatalmas, ugyanakkor végtelenül szeretetteljes Istenünk van, aki nem fejszét hoz, hogy kivágja a rossz fát, hanem odaáll, hogy az ütések őt ériék, és nekünk esélyt ad egy gyümölcsöző életre.

A következő lépés, az ő lépése: *¹⁸és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket.* Csak akkor láthatjuk meg őt, ha ő megnyitja a szemeinket. És ő nyitogatja, ő ébresztget. Csak sokszor mi húzzuk fejünkre a takarót, és mondjuk, hogy még aludni szeretnénk. Pedig amire ő hív, az a reménység, a teljesség reménysége. Hogy mindenünk megvan. Minden, amire szükségünk van. És ez nem pusztán egy jövőbeli reménység, hanem már most a mienk lehet. Mert akinek Isten belépett már az életébe, akinek élete tüzet felszította már a Lélek szele, az tudja és tapasztalja, hogy egészen más a világ, mint amilyennek az ember látja.

Egy példa: Megtérésem után sokáig azt éreztem, engem semmi sem tántoríthat el. Aztán évek múlva jöttek olyan dolgok az életemben, amikkel nagyon nehezen tudtam megküzdeni. Több ilyen is volt, amelyek nem egy huszonéves tipikus kérdései, hanem egészen komoly életbevágó kérdések, amelyekben megkérdőjeleződött az, hogy Isten valóban olyan hatalmas, mint ahogy én gondolom. Volt egy pont, amikor semmi más nem maradt, csak ő és én. És akkor én magam is átéltem, hogy milyen az ő hatalma, hogy a karjaiba vesz, és ő hordoz, akkor is, amikor azt érzem, hogy levette rólam a kezét. Úgy fogalmaztam ezt meg: Isten levette rólam a kezét, hogy alám tudjon nyúlni és felemeljen. Mert egyedül ő volt képes rá. És adott szelet, adta az ő Szentlelkét, és megerősített. Ma már tudom, hogy nem csak úgy megtörténnek a dolgok, semmi nincs az életünkben, amiről ő nem tudna. Oda megyünk-e hozzá? Megállunk-e előtte? És engedjük-e, hogy rád fűjjon. Engedjük-e hogy lánggra kapjon az életünk? Adja Isten, hogy ne akarjuk eloltani az ő tüzet, amit bennünk gyújtogat, hanem ahogy ezt magyar nyelvünk szépen kifejezi tudjunk lelkesek lenni az Isten Lelkével betöltekezett emberek, akik tudják: *Mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön...*